

Và tôi miêu tả việc người Mỹ rơi vào tình trạng phụ thuộc ghê gớm vào thẻ tín dụng ra sao, sự nợ nần đang làm họ khổ sở như thế nào, họ đang phải vật lộn tìm đường thoát khỏi tình trạng khốn khổ đó ra sao. Những người cao tuổi trong xã hội Mỹ là nhóm bị tác động mạnh nhất. Thực tế, từ năm 1992 đến năm 2004, tỷ lệ nợ của nhóm người Mỹ tuổi từ 55 trở lên tăng nhanh hơn bất kỳ nhóm nào khác. Một vài người trong số họ còn phải dùng thẻ tín dụng để trả cho khoản đóng góp Medicare¹⁶. Những người khác đang đứng trước nguy cơ mất nhà.

Các nhà quản lý bắt đầu lên tiếng. Phần lớn họ đều có những câu chuyện về người thân, chồng/vợ và bạn bè (tất nhiên không phải về họ), những người có vấn đề về nợ tín dụng. Chúng tôi trao đổi qua về việc đó.

Lúc này nền móng đã sẵn sàng và tôi bắt đầu nói về ý tưởng chiếc thẻ tín dụng tự kiểm soát với tư cách là một phương cách giúp người tiêu dùng tiêu ít hơn và tiết kiệm nhiều hơn. Tôi đề xuất họ nên giúp người tiêu dùng kiểm soát việc chi tiêu. Tôi có nhận ra rằng các ngân hàng và công ty thẻ tín dụng kiếm được 17 tỷ đô-la tiền lãi mỗi năm từ những chiếc thẻ này không? Họ có nên từ bỏ điều đó không?

Tôi không ngại thơ như vậy. Tôi giải thích với họ rằng có một công việc kinh doanh tuyệt vời đằng sau ý tưởng về chiếc thẻ tự kiểm soát. Tôi nói: “Hãy xem, công việc

---

¹⁶ Chương trình phúc lợi chăm sóc sức khỏe của Mỹ.